

Уважаеми дами и господа,

За Ваша информация изпращам това писмо, с позволение да го използвате както намерите за необходимо:

ОТВОРЕНО ПИСМО

Започвам да пиша това писмо, защото изпитвам потребност да споделя на всеослушание, така че повече хора и институции да чуят за това, което преживях през тази година в съприкосновението си със здравната ни система, във всичките и пътеки, коридори и измерения.

Не знам към кого следва да адресирам този текст, така че да достигне до всеки, който е замесен в историята, пряко или непряко... надявам се, „който има уши да слуша, нека чуе ...”

Десетилетия не ми се беше налагало да търся медицинска грижа, услуга, помощ за мен и близките ми. Десетилетия, в които чувах от хора и медии само упреци към здравната система, лекарите, болниците, пътеките, условията, компетентността, отношението към пациенти

и близките им ... истории за некомпетентност, безхоберие, морален упадък и корупция.

И тази година, съдбата реши да ме сблъска челно със всичко това, интензивно, всеки месец, нова болест, нова диагноза, нова болница, нови лекари...непознати, не препоръчани,

случайно достигнати от мен по спешност или по реда на записване. На повечето от тях дори не знам имената. Знаем обаче имената на болниците, отделенията и практиките: лични лекари д-р Соня Димитрова и д-р Гергова в гр. Елин Пелин, общинската болница в гр. Елин

Пелин, кардиология и гастро- ентоерология в болница София Мед, нефрология и урология в болница ИСУЛ, хематология в „Св. Иван Рилски”, очна клиника „Вижън”,

поликлиника ВИТА, първа хирургия в Александровска болница, отделение по анестезиология и интензивно лечение в Александровска болница, неколнократна нужда от Спешна помощ... ужасяващ списък от срещи със смъртта, болката и страданието!

И представяте ли си, десетки срещи с непознати лекари, медицински сестри, санитарни, болногледачи и болнична администрация...

Уважаеми читатели, на всички тези места, различно разположени в здравната ни система – общински, частни, университетски, държавни и не знам още какви, срещам абсолютната загриженост, състрадание и изключителен професионализъм. Никъде и нито веднъж не се отнесоха с мен с пренебрежение, неуважение или раздражение. Никъде не ме накараха да чакам, да се моля, да се чувствам безпомощна и изоставена. Никъде не ми поискаха и стотинка дори, никъде не ме изнудваха.

Имаше нужното търпение към страховете ми и безкрайните ми въпроси, отзивчивост и разбиране. Имаше отношение към пациента и обезумелите му от ужас близки. Имаше терапевтичен подход и пак казвам висок професионализъм. Имаше всичко това, което в моите представи представлява здравната ГРИЖА и ДОСТЪПА до нея.

С благодарност и надежда открих, че болниците ни са пълни с млади, сърцати и кадърни лекари, които работят денонощно и по празници и почивни дни, и дават всичко от себе си в битката за човешкия живот, и са любопитни, задават си въпроси, за да намерят истината и се учат в практиката, и най-вече имат отношението, от което пациентите им се нуждаят. Има и опитни лекари, които ги водят и насърчават в това. Има медицински сестри и друг болничен персонал, който се старее максимално да облекчи страданието, да изпъди страха и самотата от болничната стая. Дълбок поклон пред всички тях!

И тук не става дума за условията в болниците, за цената на здравните пътеки, за бюджети и заплати, управление, интереси... Всичко, за което пиша е отвъд и въпреки

тях. Става дума за хора и отношения, професионални и чисто човешки.

Коледа е! Съпругът ми отново е в болница, върнат за пореден път от небитието, от тях, които вместо да са у дома при семействата си са при него в интензивното отделение и правят всичко възможно той да се върне при мен, а те да останат там в болничната стая и да спасяват следващия пациент, който има нужда от това...

Спирам до тук, за да не бъде текста съзлив и мелодраматичен, а ми е трудно да намеря неутрални думи, с които да изразя дълдокото си възхищение, признателност и благодарност.

Иска ми се поне на Коледа, но и не само, тези хора да получават нужното признание, уважение и благодарност от всички, със или без касателство с тяхната работа и мисия. Тези хора ги ИМА, те са там заради нас и никой не трябва да го забравя, бил той министър, депутат, директор на болница или обикновен потенциален пациент. Нека им отдадем нужното, за да ги запазим тук в България, за да предават нататък знания, умения, опит и отношение, вместо да ги пропъдим в чужбина.

С благодарност към всички тях,

Елен Иванова,

Съпруга на пациент

--

Елен Иванова

НХЦ, НБУ